

V I Lenin

Avskedsbrev till de schweiziska arbetarna

Kamrater schweiziska arbetare!

När vi, medlemmar i Rysslands socialdemokratiska arbetarparti, förenat under centralkommittén (till skillnad från det *andra* partiet, som har *samma* namn men är förenat under organisationskommittén), avreser från Schweiz till Ryssland för att fortsätta det revolutionärt internationalistiska arbetet i vårt hemland, sänder vi er en kamratlig hälsning och uttrycker vårt djupt kända kamratliga tack för den kamratliga inställningen till emigranterna.

Medan de *öppna* socialpatrioterna och opportunisterna, de schweiziska "grütlianerna", vilka liksom alla länders socialpatrioter gått över från proletariatets till bourgeoisins läger, *oförtäckt* har uppmanat er att bekämpa utlänningarnas skadliga inflytande på den schweiziska arbetarrörelsen, och medan de *dolda* socialpatrioterna och opportunisterna, som utgör majoriteten av ledarna för det schweiziska socialistiska partiet, har bedrivit samma politik i *förtäckt* form, så måste vi förklara, att vi från de revolutionära socialistiska arbetarna i Schweiz, vilka intar den internationalistiska ståndpunkten, mött varm sympati och för vår del haft stor nytta av det kamratliga umgänget med dem.

Vi har alltid varit särskilt försiktiga när vi tagit befattning med frågor, som det krävs långvarigt arbete i den schweiziska rörelsen för att få inblick i. Men de av oss – och det var på sin höjd 10 till 15 – som var medlemmar i det schweiziska socialistiska partiet har ansett det vara vår plikt att i den internationella socialistiska rörelsens allmänna och grundläggande frågor bestämt försvara vår ståndpunkt, "Zimmerwaldvänsterns" ståndpunkt, och att bestämt bekämpa inte bara socialpatriotismen utan också den s k centristiska riktningen och dit hör R Grimm, F Schneider, Jacques Schmid m fl i Schweiz, Kautsky, Haase och "arbetsgruppen" i Tyskland, Longuet, Pressemanne m fl i Frankrike, Snowden, Ramsay MacDonald m fl i England, Turati, Treves och deras vänner i Italien samt organisationskommitténs ovannämnda parti (Axelrod, Martov, Tjcheidze, Skobelev m fl) i Ryssland.

Vi har arbetat solidariskt med de revolutionära socialdemokraterna i Schweiz, som delvis grupperade sig kring tidskriften Freie Jugend. De skrev och spred (på tyska och franska) förslagen till en omröstning med krav på att en partikongress skulle inkallas till april 1917 för att lösa frågan om inställningen till kriget. På Zürichkantonens kongress i Tuss framlade de ungas och "vänsterns" resolution i krigsfrågan och i mars 1917 utgav de och spred på franska och tyska ett flygblad, kallat Våra fredsvillkor, på en del platser i franska Schweiz osv.

Vi sänder en broderlig hälsning till dessa kamrater, vilka vi såsom likasinnade har arbetat skuldra vid skuldra med.

Vi har alltid varit absolut säkra på att Englands imperialistiska regering inte under några omständigheter kommer att tillåta de ryska internationalisterna, som är oförsonliga motståndare till den imperialistiska regeringen Gutjkov-Miljukov & Co och till att Ryssland fortsätter det *imperialistiska* kriget, att resa hem till Ryssland via England.

I detta sammanhang måste vi kort dröja vid vår uppfattning om den ryska revolutionens uppgifter. Vi anser det vara desto nödvändigare som vi genom de schweiziska arbetarna kan och måste vända oss till de tyska, franska och italienska arbetarna, som talar samma språk som befolkningen i Schweiz, vilken fortfarande åtnjuter fredens förmåner och den relativt största politiska friheten.

Vi håller obetingat fast vid vår deklaration i nr 47 (den 13 oktober 1915) av vårt partis centralorgan, tidningen Sotsial-Demokrat, som utgavs i Genève. Vi sade där, att om revolutionen segrar i Ryssland och en *republikansk* regering kommer till makten, en regering som vill fortsätta det *imperialistiska* kriget, ett krig i förbund med Englands och Frankrikes imperialistiska bourgeoisie, ett krig för att erövra Konstantinopel, Armenien, Galizien etc etc, så kommer vi att bli bestämda motståndare till en sådan regering, att vara *emot* "fosterlandsförsvar" i ett *sådant* krig.

Ungefär detta har inträffat. Rysslands nya regering, som har förhandlat med Nikolaus II:s broder om monarkins återupprättande i Ryssland och där *monarkisterna* Lvov och Gutjov innehar de viktigaste, avgörande posterna, denna regering söker bedra de ryska arbetarna med parollen "Tyskarna måste stöta Wilhelm" (riktigt! men varför tillägger man inte: engelsmännen, italienarna etc måste stöta sina kungar och ryssarna sina monarkister, Lvov och Gutjov??). Genom att utfärda en sådan paroll men vägra att publicera de imperialistiska rövarfördrag, som tsarismen ingått med Frankrike, England osv *och som bekräftats av regeringen Gutjov-Miljukov-Kerenskij*, söker denna regering framställa sitt imperialistiska krig med Tyskland som ett "försvarskrig" (dvs ett även från proletarietets ståndpunkt rättvist och legitimt krig), att framställa det ryska, brittiska osv kapitalets imperialistiska, annexionistiska rövarsyften som ett "försvar" av den ryska republiken (som *ännu* inte existerar i Ryssland och som herrar Lvov och Gutjov *inte* ens *ännu lovat* att upprätta!).

Om det finns någon sanning i de senaste presstelegrammen om ett närmande mellan de öppna ryska socialpatrioterna (sådana som herrar Plechanov, Zasulitj, Potresov osv) och det "centristiska" partiet, "organisationskommitténs" parti, Tjcheidzes, Skobelevs m fl:s parti, på basis av parollen "Så länge tyskarna inte störtat Wilhelm, är vårt krig ett försvarskrig", så kommer vi att kämpa mot Tjcheidzes, Skobelevs osv parti med fördubblad energi, en kamp som vi *också tidigare* alltid fört mot detta parti för dess opportunistiska, obeslutsamma, vacklande politiska hållning.

Vår paroll är: Inget stöd åt regeringen Gutjov-Miljukov! Den som säger, att ett sådant stöd är nödvändigt för att hindra att tsarismen återupprättas, han bedrar folket. I stället är det just regeringen Gutjov som *redan fört* förhandlingar om monarkins återupprättande i Ryssland. *Endast* proletarietets beväpning och organisation kan *hindra* Gutjov & Co att *återupprätta* monarkin i Ryssland. Endast det mot internationalismen trogna revolutionära proletariet i Ryssland *och hela Europa* är i stånd att befria mänskligheten från det imperialistiska krigets fasor!

Vi blundar inte för de väldiga svårigheter, som den revolutionärt internationalistiska förtruppen för Rysslands proletariat står inför. I en tid som den nuvarande är de tvärsaste och snabbaste förändringar möjliga. I nummer 47 av Sotsial-Demokrat gav vi ett klart och direkt svar på den naturligt uppkommande frågan: vad skulle vårt parti göra, om revolutionen *omedelbart* förde det till makten? Vårt svar var: (1) vi skulle genast erbjuda fred åt *alla* krigförande folk; (2) vi skulle offentliggöra våra fredsvillkor – omedelbar befrielse av *alla* kolonier och av alla förtryckta och icke suveräna folk; (3) vi skulle omedelbart påbörja och slutföra befrielsen av de folk, som är förtryckta av storryssarna; (4) vi skulle inte lura oss själva för ett ögonblick, vi vet att dessa villkor skulle vara *oacceptabla* inte bara för den monarkistiska utan också för den republikanska bourgeoisie i Tyskland, *och inte* bara för Tyskland utan även för de kapitalistiska regeringarna i England och Frankrike.

Vi skulle bli tvungna att föra ett revolutionärt krig mot den tyska – och inte bara mot den tyska – bourgeoisie. *Vi skulle föra det*. Vi är inga pacifister. Vi är motståndare till

imperialistiska krig om uppdelning av byte mellan kapitalisterna, men vi har alltid förklarat det vara absurt, att det revolutionära proletariatet skulle avsvärja sig revolutionära krig, vilka *kan* visa sig nödvändiga i *socialismens intresse*.

Den uppgift vi skisserade i nr 47 av Sotsial-Demokrat är gigantisk. Den kan bara lösas genom en lång rad av stora klassdrabbningar mellan proletariat och bourgeoisie. Men det är inte vår otålighet, inte vår önskan utan de av det imperialistiska kriget skapade *objektiva förhållandena* som fört in hela mänskligheten i en återvändsgränd och ställt den inför dilemmat, att antingen låta ytterligare miljoner människor gå under och att fullständigt ödelägga hela den europeiska kulturen eller att i *alla* civiliserade länder överlämna makten till det revolutionära proletariatet, att genomföra den socialistiska omvälvningen.

Det ryska proletariatet har fått den stora äran att *inleda* en rad av revolutioner, som det imperialistiska kriget med objektiv oundviklighet ger upphov till. Men vi är absolut främmande för tanken att det ryska proletariatet är ett utvalt revolutionärt proletariat bland andra länders arbetare. Vi vet utmärkt väl, att Rysslands proletariat är *mindre* organiserat, skolat och medvetet än arbetarna i andra länder. Det är inte speciella egenskaper utan endast speciella historiska betingelser som för *en viss, kanske mycket kort tid* gjort Rysslands proletariat till banbrytare för hela världens revolutionära proletariat.

Ryssland är ett bondeland, ett av de mest efterblivna europeiska länderna. Där *kan inte* socialismen segra *direkt* och *omedelbart*. Men landets bondekaraktär i förening med de adliga godsägarnas väldiga oantastade jordinnehav *kan* på basis av 1905 års erfarenheter ge en väldig kraft åt den borgerligt demokratiska revolutionen i Ryssland och göra vår revolution till den socialistiska världsrevolutionens *prolog*, ett *trappsteg* till denna revolution.

I kampen för dessa idéer, som helt bekräftats både av 1905 års erfarenheter och av våren 1917, har vårt parti formats och Oförsonligt gått emot alla övriga partier. Och för dessa idéer kommer vi att kämpa också framgent.

I Ryssland kan inte socialismen segra direkt och omedelbart. Men bondemassan *kan* föra den ofrånkomliga och aktuella agraromvälvningen fram till en *konfiskation* av godsägarnas hela ofantliga jordinnehav. Vi har alltid ställt denna paroll, och den har nu ställts i Petersburg både av vårt partis centralkommitté och av vårt partis tidning *Pravda*. Proletariatet kommer att kämpa för *denna* paroll utan att på minsta sätt blunda för att förbittrade klassammandrabbningar är ofrånkomliga mellan jordbrukets lönarbetare, som de fattigaste bönderna ansluter sig till, och de *välbärgade bönderna*, som blivit starkare genom den stolypinska agrar-”reformen” (1907-14). Man får inte glömma, att 104 bondedeputerade både i den första duman (1906) och i den andra (1907) lade fram ett revolutionärt agrarförslag, som krävde att all jord skulle nationaliseras och att den skulle disponeras av lokala kommittéer, valda på basis av fullständig demokrati.

En sådan omvälvning skulle i och för sig inte alls ha varit socialistisk. Men den skulle ha gett en väldig impuls åt den världsomspännande arbetarrörelsen. Den skulle i utomordentlig grad ha stärkt det socialistiska proletariats ställningar i Ryssland och dess inflytande på jordbruksarbetarna och de fattigaste bönderna. Den skulle ha gjort det möjligt för stadsproletariatet att med stöd av detta inflytande utveckla sådana revolutionära organisationer som arbetardeputerades sovjet, sätta dem i stället för de borgerliga staternas gamla förtrycksredskap – armén, polisen och ämbetsmannakåren – och under tryck av det outhärdliga imperialistiska kriget och dess följder genomföra en rad revolutionära åtgärder för att *kontrollera* produktionen och fördelningen av varorna.

Det ryska proletariet kan inte enbart med egna krafter föra den socialistiska revolutionen till ett segerrikt *slut*. Men det kan ge den ryska revolutionen en slagkraft, som kommer att skapa de bästa betingelser för en socialistisk revolution och som i viss mening *kommer att inleda* denna. Det kan underlätta uppkomsten av en situation, där dess *viktigaste*, trognaste, pålitligaste medarbetare, det *europiska* och det amerikanska *socialistiska* proletariet, kan ansluta sig till de avgörande drabbningarna.

Må de klentrogna hänge sig åt förtvivlan över att så avskyvärda lakejer åt den imperialistiska bourgeoisin som herrar Scheidemann, Legien, David & Co i Tyskland, Sembat, Guesde, Renaudel & Co i Frankrike, fabianerna och labouristerna i England temporärt har segrat inom den europeiska socialismen. Vi är fast övertygade om att revolutionens vågor snabbt kommer att skölja bort detta smutsiga skum från den världsomspännande arbetarrörelsen.

I Tyskland *sjuder* det redan bland den proletära massan, som har gett mänskligheten och socialismen så mycket genom sitt ihärdiga, hårdnackade och konsekventa organisationsarbete under det europeiska "lugnets" långa decennier, från 1871 till 1914. Den tyska socialismens framtid representeras inte av förrädare som herrar Scheidemann, Legien, David & Co och inte heller av sådana vacklande och karaktärslösa politiker som herrar Haase, Kautsky och deras gelikar, som sitter fast i den "fredliga" periodens rutin.

Framtiden tillhör den riktning, som har gett oss Karl Liebknecht, som skapat "Spartacusgruppen" och som bedrivit sin propaganda i den i Bremen utkommande Arbeiterpolitik".

Det imperialistiska krigets objektiva förhållanden är en garanti för att revolutionen inte kommer att inskränka sig till den ryska revolutionens *första etapp*, att revolutionen *inte* kommer att inskränka sig till Ryssland.

Det tyska proletariet är den trognaste, pålitligaste bundsförvanten till den ryska och den internationella proletära revolutionen.

När vårt parti i november 1914 ställde parollen "Förvandla det imperialistiska kriget till ett inbördeskrig" från de förtrycktas sida mot förtryckarna för att uppnå socialism, mottog socialpatrioterna den med fientlighet och illasinnat gyckel och de "centristiska" socialdemokraterna med en misstroget skeptisk, karaktärslöst avvaktande tystnad. Den tyske socialchauvinisten och socialimperialisten David betecknade parollen som "vansinne" och herr Plechanov, representanten för den ryska (och brittisk-franska) socialchauvinismen – socialism i ord, imperialism i handling – kallade den "ett mellanting mellan dröm, och komedi". De "centristiska" representanterna teg eller inskränkte sig till billiga små skämt om denna "raka linje i ett lufttomt rum".

Nu, efter mars 1917, är det bara en blind som kan undgå att se, att denna paroll är riktig. Det imperialistiska krigets förvandling till ett inbördeskrig *håller på att bli* ett faktum.

Leve den *begynnande* proletära revolutionen i Europa!

På uppdrag av de avresande kamraterna, medlemmar i Rysslands socialdemokratiska arbetarparti (förenat under centralkommittén), som godkände detta brev på en sammankomst den 8 april (nya stilen) 1917

N Lenin

Publicerat på tyska den 1 maj 1917 i tidningen *Jugend-Internationale* nr 8

Ffg publicerat på ryska den 21 september 1917 i tidningen *Jedinstvo* nr 145

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 31, s 87-94